

blev jo paahørt med megen Opmærksomhed ikke alene af mig, men af alle, der var til Stede her i Salen —, men jeg vil dog citere et Par af det ærede Medlems Udtalelser. Efter paa et enkelt Omraade — det var Landbrugsministeriets Budget, det ærede Medlem særlig beskæftigede sig med — at have nævnt den Stigning, der var baade i Antallet og i Størrelsen af de Summer, der, som det ærede Medlem sagde, er opførte som anslaaede, sagde det ærede Medlem — Spalte 69 og 70 —, at det ikke var hans Mening at ville sige, at der med Forskellen mellem disse Beløb ogsaa skulde være angivet, at Overskrivelserne netop skulde være Udtryk for den Magt over Bevillingerne, som man i den røde Bygning har taget fra Rigsdagen — „det vilde vistnok være for meget, om jeg brugte dette Udtryk“, siger det ærede Medlem —, men han finder dog, at „i jo højere Grad Rigsdagen ser gennem Fingre med, at Overskrivelserne paa de forskellige Budgetter stiger fra Aar til Aar, i desto højere Grad vil man ogsaa i de ministerielle Kontorer være i Stand til at erobre en Del af Magten over Bevillingerne fra Rigsdagen“. Det ærede Medlem nævner senere hen et lille Eksempel fra Finanslovsforslaget for i Aar, hvor man til Forskel fra i Fjor har opført en Bevilling som kalkulatorisk, det vil altsaa sige: anslaaet. Han siger om det: „Jeg kan ikke godt komme bort fra, at her er atter dette Forsøg paa at faa Magten og Raadigheden over Bevillingerne flyttet bort fra Rigsdagen og ned i de ministerielle Kontorer“. Jeg synes, det er stærkt sagt, men jeg skal ikke gøre nogen Indvending mod, hvad den ærede Ordfører for det radikale Venstre der sagde.

Jeg fandt mig foranlediget til, da det ærede Medlem havde talt, at undersøge, i hvor høj Grad det, om jeg saa maa sige, ramte mig selv. Jeg har nemlig i min Egenskab af Arbejdsanvisningsdirektør ogsaa et lille Afsnit af Finansloven, for hvilket jeg til en vis Grad bærer Ansvar — det findes under § 14, Indenrigsministeriet, VII. B. og hedder „Udgifter ved Arbejdsanvisningen“ —, og jeg maa erkende, at jeg i høj Grad har forsynet mig imod, hvad det ærede Medlem kritiserede. Af de 6 Summer, der er opførte paa dette lille Afsnit, er de 5 „anslaaede“. Der er kun eet Beløb, som ikke er anslaaet, det er Lønningen til selve Arbejdsanvisningsdirektøren. Jeg vil nu sige — det er ogsaa som Illustration —, at for det ene af disse Beløbs Vedkommende finder jeg, at det i og for

sig er berettiget — men jeg kan ogsaa godt sige, at det for saa vidt er af mindre Betydning —, at det er anført som anslaaet. Det er de 70,000 Kr., der er — lad mig nu sige det igen — „anslaaet“ som Tilskud til Arbejdsanvisningskontorerne her i Landet. Det er nemlig i selve Loven bestemt, at der af Statskassen ydes $\frac{1}{3}$ af de Udgifter, der er forbundne med Arbejdsanvisningskontorerne Drift, saa hvad enten Beløbet er opført som anslaaet eller ikke, vil der blive ydet denne Trediedel, og der kan altsaa ikke være tale om, at man i den røde Bygning — jeg sidder ganske vist ikke i denne, men Arbejdsanvisningen hører alligevel ind under Kontorerne der — tager nogen Magt fra Rigsdagen, thi Rigsdagen har en Gang sat denne Trediedel ind i Loven, og der sker altsaa ikke noget ved, at de 70,000 Kr. er anførte som anslaaede.

Saaledes er der selvfølgelig en Del Beløb — navnlig er der under Indenrigsministeriet en Række —, der er anslaaede, uden at der derved er Tale om at gøre Indgreb i Bevillingsmagtens Rettigheder, thi Bevillingsmagten har i andre Love fastsat det Beløb, der skal ydes, som en vis Kvotadel af Udgifterne til den vedkommende Foranstaltning, og paa disse Omraader kan der altsaa ikke af den røde Bygning vises større eller mindre Flothed med Hensyn til de Beløb, der er disponible. Men jeg vil med Sindsro imødesæ, at man for de Poster, jeg her har nævnt, og som jeg til en vis Grad har Ansvar for, stryger Ordet „anslaaet“. Jeg har nu slet ikke været opmærksom paa, at der i Aar fremdeles staar „anslaaet“. Jeg benytter Lejligheden til at sige, at jeg synes, det er forstaaeligt og forklarligt — og jeg antager, det er det, Rigsdagen, specielt Finansudvalget, har erkendt ved at lade Ordet „anslaaet“ blive staaende tidligere —, at det, naar der begyndes paa noget helt nyt, som her Arbejdsanvisningen, er overmaade vanskeligt, for ikke at sige umuligt, bortset fra selve Lønningen, altsaa med Hensyn til saadanne Poster som Kontorholdsudgifter og Medhjælp og alt, hvad dertil hører: Telefon- Telegram- og Portoudgifter, Belysning, Rengøring af Lokaler o. s. v., at have et Skøn, der kan siges at være nogenlunde begrundet. Men jeg erkender, at naar man er kommet ud over det første eller de to første Aar, bør der ikke fremdeles i Teksten efter Bevillingen staa denne Parentes med „anslaaet“, og jeg maatte maaske gøre opmærksom paa, skønt det er den højtærede Indenrigsminister, der skal klare